

En kan lilla Klara ofta säga
 att du är en söt och god flicka.

5.

En med faderstänslan
 som du är, min Klara!
 Du med moderstänslan
 som du är, min Klara!

4.

En, hur fört och leende jag
 ser dig, min Klara!
 En, hur fört och leende jag
 ser dig, min Klara!

3.

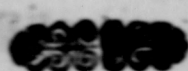
En, hur fört och leende jag
 ser dig, min Klara!
 En, hur fört och leende jag
 ser dig, min Klara!

2.

En, hur fört och leende jag
 ser dig, min Klara!
 En, hur fört och leende jag
 ser dig, min Klara!

1.

En Klara!

En med faderstänslan
 som du är, min Klara!
 Du med moderstänslan
 som du är, min Klara!

5.

En, hur fört och leende jag
 ser dig, min Klara!
 En, hur fört och leende jag
 ser dig, min Klara!

4.

En, hur fört och leende jag
 ser dig, min Klara!
 En, hur fört och leende jag
 ser dig, min Klara!

GS 414

Trenne helt nya

W i s o r,

Den Förfsta:

Från hem med forsets fana, &c.

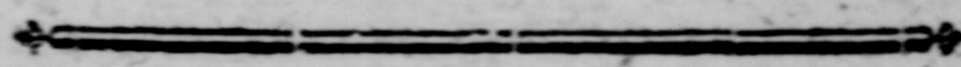
Den Andra:

Dina tårar, lilla Klara! &c.

Den Tredje:

Gråt icke, lär att sakna, lär att
 lida, &c.

Sångas efter egna behagliga Melodier.

Göteborg,
 Tryckt hos Sam. Norberg, 1827.

Från den stund hon är obödlig worden,
 Säg, om din wägsfär icke väger minst.

5.

Se icke blott en wän af döden härjas;
 Som, plantan lik, slits långsamt från sin rot;
 Se äfwen der en seglare, som härjas,
 Han går i hamn wid stranden midtanot.

6.

Du har två stödd i minnet och i hoppet,
 Emellan dem du wandrar jemnt din strät
 Fram till det mål, dit alla hastas loppet,
 Der mötas de, som stormen skiljde åt.

7.

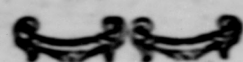
Men känslan har sin strid och sina segrar,
 Hur sällan ödet hoppets kosa styrt;
 Wår önskan priset af wår sällhet segrar,
 Lills saknaden betalar den fördyrt.

8.

Ja ödets eber äro en gång swurna:
 De skola slitas alla jordens band;
 Och när du blomsterströ din systers urna,
 Låt tröstens Engel räcka dig sin hand.

9.

Gråt ej! det får, som blöder, skall han hela;
 Och skänka dig i din förlust en wän,
 Som skall din lott i lifwets öden dela,
 Och jag skall vittna, att du äger den.

En Sällskapslyst till du på jorden,
Såg du följt mot himms lära munt!

Det gör jag men, ja, som det behöfver,
Ty alla, alla, alla, alla, alla,
Den står af dig, som du har följt,
Det gör jag men, ja, som det behöfver,

Det gör jag men, ja, som det behöfver,
Ty alla, alla, alla, alla, alla,
Den står af dig, som du har följt,
Det gör jag men, ja, som det behöfver,

Det gör jag men, ja, som det behöfver,
Ty alla, alla, alla, alla, alla,
Den står af dig, som du har följt,
Det gör jag men, ja, som det behöfver,

Det gör jag men, ja, som det behöfver,
Ty alla, alla, alla, alla, alla,
Den står af dig, som du har följt,
Det gör jag men, ja, som det behöfver,

Det gör jag men, ja, som det behöfver,
Ty alla, alla, alla, alla, alla,
Den står af dig, som du har följt,
Det gör jag men, ja, som det behöfver,

Och fast ej i jordiskt mynt betala
Mammas tårar, dmhet och besvär.

6.

Gud, som alltid är så god, har gett mig
Lof att helja på min Mamme än,
Och en liten sot Seraph har ledt mig
Till din boning, ty han kände den.

7.

Om, du Mamma! ser vid midnatts timma,
Klara kan ju aldrig stramma dig,
Två små ljus, så vet, att denna stramma
Kommer från min lilla vän och mig.

8.

Gud bad Mamma icke mera gråta,
Ty des Klara är så lycklig nu;
Och så bad han Mamma sig förlösa,
Att han ölskar Klara mer, än du.

9.

Och så bad han mig att Mamma säga,
Att han väntar henne en gång dit,
Och som pant han Klara då vill äga
Tills min goda Mamma kommer hit.

10.

Som ett litet förbud han mig skickar,
Att beställa godt qvarter åt dig;

När

Den Första:

Från hem med korsets sana
Den unge Richard drog,
På sina faders bana
Det första steg han tog;
I borgen nyss den lärde
Af Trobadern han fött:
Det sköna tillhde Åran,
Den sköna — Hjerten blott.

2.

Öddliga Maria!
Han bad med nedsänkt lams;
De tapptra och de fria,
För dem har lifvet glans;
Skänk mig, i fröjd och smärta,
Den helga Årans tröst,
Gif mig den skönstas hjerta,
Gör mig bland Hjeltar först!

3.

Han ristade i hällen
Sin ed wid Ålstars rand,

Och